

LBRIIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

McFADDEN, FREIDA

Divorțul / Frieda McFadden ; trad. din lb. engleză:

Mihaela Apetrei. - București : Bookzone, 2026

ISBN 978-630-305-755-2

821.111

Redactor: **Alexandra Fusoi**

Grafician copertă: **Teodora Savu**

Tehnoredactor: **Anca Marisac**

THE DIVORCE

Copyright © 2026 by Freida McFadden

Originally published by Poisoned Pen Press, an imprint of Sourcebooks.

Romanian edition published by arrangement with Jane Rotrosen Agency

LLC, and Simona Kessler & Associates Agency SRL.

All rights reserved.

© Bookzone 2026, pentru prezenta ediție

Toate drepturile rezervate pentru limba română.

Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată

sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: 031-433.50.68

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

FREIDA McFADDEN

DIVORȚUL

*Traducere din limba engleză
de Mihaela Apetrei*

**Bookzone
BUCUREȘTI, 2026**

NOTA AUTOAREI

Deși scriu thrillere, un gen care are prin tradiție elemente sumbre, mă străduiesc din răspuțeri ca aceste romane să fie potrivite pentru oricine din familie. În cărțile mele n-o să dați peste scene de violență explicită sau peste S-E-X. (Mai ales fiindcă știu că vor fi citite și de ai mei!)

Totuși, fiecare reacționează emoțional în felul lui și unele dintre aceste romane abordează subiecte destul de controversate. Din acest motiv, am creat o listă de avertizare cu privire la temele din toate thrillerele mele, listă care poate fi găsită la vedere pe site-ul meu: freidamcfadden.com.

Este o resursă la îndemâna cititorilor care au nevoie să-și protejeze sănătatea mintală, precum și la îndemâna părinților ai căror copii îmi citesc cărțile. De asemenea, vă rog să nu uitați că, în unele cazuri, aceste avertismente conțin și dezvăluiri importante în privința răsturnărilor de situație din cartea respectivă.

Acum, că știți toate astea, sper să vă bucurați în siguranță de această călătorie în imaginația mea!

PROLOG

Când vor sosi polițiștii, cum o să le explic cadavrele din casă?

Un singur cadavru ar fi ușor de explicat. La urma urmelor, oamenii mor – ciclul vieții și al morții etc. etc. Dar mai multe cadavre devin o problemă. Nu că aș avea prea multă experiență cu treburi din astea, dar e ceva de bun-simț. O singură persoană poate muri accidental. Dar mai multe... în fine, în astfel de cazuri, poliția începe să se gândească la chestii cum ar fi *crima*.

Mai mult de-atât, îmi va fi dificil să le explic și altele. De exemplu, ce li s-a întâmplat morților ăloră înainte să moară. Mă aștept la multe sprâncene ridicate. Poate chiar și la niște cătușe.

Că tot veni vorba de asta, sirenele încep să se audă tot mai tare, îngrozitor de tare. Vor ajunge aici în câteva clipe.

O pală de vânt îmi umple nările cu miasma cărnii arse. Fiecare moleculă din trup strigă la mine să fug cât mai pot. Am o mică fereastră de timp înainte de sosirea poliției. Aș putea să sar în mașină și s-o șterg. Vecina băgăcioasă care a sunat la numărul de urgență ar putea, desigur, să le arate direcția în care am plecat, dar nimic mai mult. Aș putea să mă îndrept spre un loc unde nu mă vor găsi în veci. M-aș putea transforma într-o fantomă.

Însă va fi dificil să dispar cu totul. Fiindcă, oriunde m-aș duce, nu voi fi niciodată singură. La urma urmelor,

doar n-am făcut toate astea pentru mine. Le-am făcut pentru *el*.

Sirenele se aud tot mai tare cu fiecare secundă care trece. Am mai puțin de un minut până vor ajunge aici. Și, dacă a existat o posibilitate să mă fac nevăzută, am ratat-o. În curând, toată lumea va afla lucrul de neimaginat care s-a petrecut în această casă. Și atunci vor apărea și întrebări care au nevoie de răspunsuri.

Mașina de poliție ajunge prima și trage strâmb lângă trotuar, cu un scrâșnet de cauciucuri. Polițistul coboară, iar eu ridic mâinile, ca să le poată vedea.

Viața mea e pe cale să se schimbe definitiv și irevocabil.

PARTEA I

Primul indiciu că e ceva în neregulă îl primesc atunci când ușa de la garaj nu vrea să se deschidă.

Avem o ușă „inteligentă”, care simte Lexusul încă de când intru pe aleea de acces și se rulează exact la momentul potrivit, așa încât să nu-i lovească bara din față. Ușa asta este o dotare pe care soțul meu mi-a arătat-o plin de mândrie, când ne-am mutat aici, ba a mai și glumit pe seama ei, cum că ar fi mai isteată decât mine. Într-adevăr, în toți anii de când locuim aici nu a dat greș nici măcar o dată.

Până azi. Pun schimbătorul de viteze în poziția „parcare” și mă zgâiesc la ușa garajului ca și când ar fi un puzzle pe care trebuie să-l rezolv. Există o cale de a o deschide manual – sunt convinsă. Îmi aduc foarte bine aminte când Jeremy mi-a spus că, în cazul în care nu se deschide automat, nu trebuie decât să...

— Mami?

Vocea de copil a lui Teddy se aude dinspre bancheta din spate a mașinii.

— S-a stricat ușa?

Mă răsucesc să mă uit la băiețelul meu, încă îmbrăcat în uniformă lui albă obligatorie pentru cursul de karate de unde venim acum. Este prins în centură, în

scaunul special pentru mașină, cu toate că, la cei cinci anișori ai lui, pare deja un pic cam mare pentru asta. Am citit însă că, în cazul în care te dai peste cap cu mașina, scaunul acela special e cel mai sigur pentru copil. Până și pediatriul a recomandat folosirea lui până la vârsta de șase ani, așa că ignor cum își dau ochii peste cap unele dintre mame când îl iau de la grădiniță.

— Nu cred, îi răspund.

— Atunci, de ce nu se deschide?

Excelentă întrebare.

Mă uit spre casă și văd luminile aprinse înăuntru, semn că Jeremy s-a întors de la serviciu. Și treaba asta este aproape la fel de surprinzătoare ca faptul că ușa de la garaj nu se deschide, având în vedere că soțul meu reușește rareori să ajungă acasă înainte de secunda în care ne așezăm noi pentru cină, de multe ori chiar și mai târziu. În seara asta și-a făcut apariția cu cel puțin o oră mai devreme decât de obicei.

Soțul meu conduce un fond de investiții și muncește mai mult decât oricare dintre cunoscuții noștri, însă apreciez că, și dacă ratează uneori cina în familie, în fiecare seară ajunge acasă la timp ca să-l ducă pe Teddy la culcare. În afară de zilele când este plecat în vreo călătorie de afaceri, firește.

— Tati o să ne ajute să ne dăm seama ce are, îi spun lui Teddy, iar el dă din cap, în semn de aprobare.

Din punctul lui de vedere, *nu există* lucru pe care tatăl lui să nu-l poată face. Dacă ar fi nevoie să zboare cineva în jurul Pământului, în sensul invers rotației, pentru a da timpul înapoi, Teddy l-ar înscrie liniștit pe Jeremy pentru această treabă.

Cobor din mașină trăgându-mă de colanții care par să-mi intre neîncetat în fund. Apoi mă contorsionez pe bancheta din spate, ca să-l eliberez pe Teddy din chingile

scaunului, iar el mă răsplătește cu un zâmbet știrb. De curând și-a pierdut primul dințișor de lapte, apoi încă doi, destul de repede după aceea. A fost teribil de încântat după ce văzuse, plin de invidie, cum tuturor celorlalți copii din grupa lui începuseră deja să le cadă dinții, dar eu am jelit pierderea primului ca pe încă un semn că scumpul meu băiețel a mai crescut un pic.

Teddy înșfacă rucsacul cu SpongeBob, despre care sunt aproape sigură că are cam aceeași greutate ca el, dacă nu cumva chiar mai mult. Ne îndreptăm spre ușă; Teddy stă un pic înclinat pe spate, din cauza greutății rucsacului. Pun palma pe mânerul rotund al ușii, dar acesta nu se învâрте și înjur încet în barbă.

— Ai spus un cuvânt urât, mami! declară Teddy, deopotrivă îngrozit și amuzat.

— Iartă-mă, zic repede. N-am vrut.

— Ce s-a întâmplat? vrea el să știe.

— Ușa este încuiată.

— De ce?

Scotocesc prin poșetă, căutând cheile. Având în vedere că intru mereu prin garaj, unde ușa nu este niciodată încuiată, le folosesc foarte rar. Dar sunt convinsă că trebuie să fie pe acolo, pe undeva.

— Nu știu.

— Și ce-o să faci acum?

Ridic privirea de la geantă și îi arunc lui Teddy un zâmbet care sper să pară răbdător. Câteodată am impresia că fiul meu se așteaptă la o narațiune continuă a tuturor acțiunilor mele și, în cea mai mare parte a timpului, încerc să i-o ofer. Educatoarea lui mi-a spus că are cel mai dezvoltat vocabular din grupă și cred că asta se întâmplă fiindcă îi vorbesc neîncetat.

— Încerc să găsesc cheile.

— Sunt la tine în geantă?

— Da.

— Ești sigură?

— Da!

Of, Dumnezeu mare, *unde* naiba sunt? Dau la o parte o sticlută cu apă și un soi de bolovan uriaș pe care Teddy l-a cules din parc săptămâna trecută și mi-a cerut să-l păstrez, fiindcă îl considera „cool”. Și apoi, slavă cerului, degetele mi se încleștează pe inelul cu chei. Le scot triumfătoare:

— Ta-da!

Teddy bate din palme îndatoritor.

Orice s-ar fi întâmplat cu ușa de la garaj, putem s-o lăsăm pe mai târziu. Ca întotdeauna, la studioul de karate parcare a fost o nebunie, căci se află într-un complex comercial care mai găzduiește încă o duzină de mici magazine. Am dat ture prin parcare minute întregi ca să găsesc un loc și am reușit să parchez exact când norii care întunecaseră cerul după-amiezii au început să se reverse deasupra noastră. Acum, după mai mult de-o oră, am încă părul ud și pantofii îmi plescăie la fiecare pas. Nu-mi doresc decât o seară liniștită alături de familia mea.

Bag cheia în broască, dar nu se învârte. Asta-i chiar... ciudat. Scot cheia, după ce mă conving că nu-mi folosește la nimic. Mă uit pe inelul brelocului, unde am doar două chei. Una este cea de la casă, cealaltă este cheia de la fostul meu cabinet medical, la care am renunțat când am decis să fiu mamă casnică, pentru Teddy. N-am regrete, însă, din nostalgie, am păstrat cheia de rezervă. În orice caz, e limpede că nu am confundat cheile între ele. O încerc totuși și pe cealaltă, să fie.

Nu. Am două chei și niciuna dintre ele nu descuie ușa casei.

Și atunci observ încă ceva. Broasca ușii este mai strălucitoare decât mi-o amintesc. De fapt, arată ca nouă.

Însă din ce știu eu, n-am mai schimbat-o de mulți ani. Cel puțin, nu de când locuiesc eu aici.

Acesta este al doilea indiciu că e ceva în neregulă.

— Ce s-a întâmplat cu cheia aia, mami? întrebă Teddy.

— Nu știu.

— După ce bagi cheia în broască, ar trebui să o răsucești, îmi explică el fără vreun folos.

— Da, știu și eu asta, Teddy.

— Ai răsucit-o?

— Da.

— Poate s-o răsucești din nou?

Tâmpile încep să-mi pulseze, căci am obosit să încerc să dezleg misterul cheii care nu se mai potrivește în ușă. Așa că apăs pe butonul soneriei. Fiindcă în următorul minut nu-mi răspunde nimeni, încep să bat cu pumnul. Apoi bat și mai tare.

— De ce lovești așa în ușă, mami? întrebă Teddy.

— Ca să ne audă tati.

Din fericire, după câteva secunde, de dincolo de ușă se aude un zgomot de pași. Cheia se răsucește în broască și în cadrul ușii apare soțul meu, îmbrăcat în cămașă albă, cu gulerul descheiat și fără cravată. Acum vreo șase luni, Jeremy a împlinit patruzeci de ani și arată mai bine ca niciodată. Are grijă de el — este un pic maniac cu sportul, marțea și joia se trezește cu o oră mai devreme ca să meargă la sală și în celelalte zile ale săptămânii aleargă în parc. Părul lui blond-cenușiu nu dă semne că s-ar rări vreun pic și nu are decât vreo câteva fire argintii pe la tâmpile, iar ochii căprui-închis sunt la fel de vii ca în ziua când ne-am cunoscut. Probabil că și insistența cu care folosește ața dentară a dat rezultate, pentru că are dinții albi și perfecți. Când zâmbește, face riduri fine în jurul ochilor, chestie pe care o găsesc incredibil de sexy.

Cele mai multe dintre prietenele mele par că abia își suportă soții. Una chiar mi-a mărturisit că a fost nevoită să-și facă programare la medic, fiindcă a folosit de prea multe ori pretextul durerii de cap ca să scape de sexul cu bărbatu-său. Însă eu n-am această problemă. Chiar și după ani întregi de căsnicie, tot simt cum mă trece un fior de fiecare dată când îmi cad ochii pe Jeremy. Chimia dintre noi este puternică, așa cum a fost întotdeauna.

— Tati! strigă Teddy, repezindu-se spre taică-său, așa cum face în fiecare zi.

Teddy își *divinizează* tatăl. În vacanța de Crăciun, am fost cu toții la Disneyland și aș spune că entuziasmul lui Teddy la întâlnirea cu Mickey Mouse pălește în fața entuziasmului pe care i-l arată lui Jeremy în fiecare seară, când ajunge acasă. Iar băiatul nostru chiar îl *iubește* pe soricelul ăla.

Jeremy își răsplătește fiul cu un surâs și îl ridică în brațe de parcă ar cântări cât o pană, deși eu mi-am rupt spatelul de vreo două ori, anul trecut, încercând să-l ridic pe Teddy. Jeremy este un tată bun – ba chiar un tată *foarte bun*. Aceasta este una dintre multele calități pe care le ador la el.

— Tati, ușa este defectă, spune grav Teddy.

— Ah, serios?

Băiețelul dă solemn din cap. E un gest pe care-l face și Jeremy – ei doi seamănă foarte bine când Teddy dă din cap în felul acela.

— N-am putut intra!

Dau să intru în casă și ridic demonstrativ cheile.

— Cheia nu se răsuca în broască. Ai schimbat tu yala?

Soțul meu ezită să-mi răspundă la întrebare.

Îl lasă jos pe Teddy și întredeschide ușa, să-l lase să intre.

— Teddy, spune el. Poți să te duci în camera ta și să te joci în liniște? Trebuie să vorbesc ceva cu mama.

Dacă i-aș fi cerut eu așa ceva, Teddy m-ar fi chestionat o jumătate de oră. Însă când i-o cere tatăl lui, intră îndată în casă și pornește fără o vorbă spre camera lui de la etaj. Odată ce îl vede plecat, Jeremy închide iar ușa și se întoarce spre mine.

— Jeremy, încep eu, frângându-mi mâinile. Ce se petrece?

Soțul meu își freacă mandibula pe care se vede deja barba crescută de azi-dimineață. Îmi evită privirea, al treilea indiciu că este ceva în neregulă. Soțul meu n-are probleme cu contactul vizual. Este regele privitului în ochi.

— Naomi, spune el. Trebuie să vorbim.

Nu sună deloc bine.

Habar n-am despre ce vrea Jeremy să-mi vorbească, dar – orice-ar fi – pare să-și dorească să fim singuri. Nu schițează niciun gest să intre în living sau să mergem într-un loc mai confortabil. Așa că rămânem unde suntem, pe veranda din fața casei.

— OK..., spun eu. Despre ce vrei să vorbim?

Îmi zâmbesc cu zâmbetul acela sexy care încă îmi înmoaie un pic genunchii.

— Am o mare surpriză pentru tine.

— Oh?

— Da. Am decis să redecorez toată casa – să zugrăvesc pereții, să schimb podelele, să renovez bucătăria. Tot tacâmul!

Toată tensiunea mi se scurge din corp. Deci despre *asta* era vorba? O renovare? Când am văzut broasca nouă și a spus că vrea să vorbim, m-am temut, pentru o fracțiune de secundă, să nu mă anunțe că...

Mă rog, nu mai contează.

— O renovare? îl îngân eu.

— Este un dar întârziat pentru aniversarea noastră, iubito, îmi explică el.

Aniversarea căsătoriei noastre a fost cam cu o lună în urmă. I-am pregătit cina preferată – friptură cu sos de

pipper – și i-am cumpărat o pereche de butoni pe care și-i dorea. Iar Jeremy mi-a oferit un dar minunat: un colier superb din argint, cu medalion de ametist.

— Dar mi-ai făcut deja un cadou, îi atrag eu atenția.

— Ei bine, poți să mă condamni pentru că vreau să-mi răsfăț nevasta din când în când?

Nu-mi pot reține un zâmbet. Jeremy este un tată bun, dar e un soț și mai bun. Mă gândesc la noi doi ca la un cuplu puternic, chiar și acum, când eu am renunțat temporar la serviciu, ca să-l cresc pe fiul nostru. Jeremy este drăguț și atent, însă, cel mai important, nu m-am îndoit niciodată de cât de mult mă iubește.

— E o surpriză foarte drăguță, îi zâmbesc eu, cu toate că îmi simt surâsul un pic forțat. Doar că mi-aș fi dorit să-mi spui dinainte.

— Păi, atunci n-ar mai fi fost surpriză, nu-i așa?

Ăsta e Jeremy din cap până-n picioare. El este cel care planifică toate vacanțele de familie și îmi spune numai strictul necesar. Stau liniștită în bucătărie și deodată mă trezesc că zice:

— A, hei, Naomi, săptămâna viitoare mergem în Italia.

Este simpatic, dar poate fi deopotrivă și înnebunitor de enervant. Suntem parteneri și uneori mi-aș dori să mă consulte înainte de-a face planuri, chiar și pe acelea romantice sau incitante, precum călătoriile peste mări și țări – sau pe cele privind redecorarea completă a casei.

Pe de altă parte însă, intențiile lui sunt bune. Chiar dacă nu prea avem nevoie nici de zugrăveală nouă, nici de bucătărie renovată.

— Și ia ghici? continuă el. Ți-am împachetat deja toate lucrurile.

Poftim?

De data asta, Jeremy mă conduce în living, unde trei valize mari de piele sunt aranjate într-un teanc ordonat. Valizele le-am primit în dar de la Jeremy, la aniversarea mea de acum patru ani. Un set de valize din piele. Îmi amintesc cum am trecut degetele peste material și m-am gândit că sunt printre cele mai frumoase lucruri pe care le-am avut vreodată și că sunt mai scumpe decât mașina pe care o conduceam pe atunci și pe care Jeremy mi-a schimbat-o până la urmă cu acest Lexus argintiu, ca dar de aniversare a căsniciei, în același an. Îi place la nebunie să mă răsfete.

Arată spre gențile de pe jos.

— M-am gândit să stăm în apartamentul părinților mei vreo câteva săptămâni, până se termină treaba pe aici. Este doar la douăzeci de minute distanță.

După ce Jeremy a renunțat la apartamentul lui de burlac din Manhattan și am venit în Long Island cu Teddy, părinții lui s-au mutat din această casă, pe care le-o cumpărase tot el cu câțiva ani în urmă, și s-au instalat într-un apartament la parter, cumpărat de Jeremy. Casa avea oricum prea multe scări pentru ei, așa că au fost bucuroși să plece de aici. La momentul acela, tatăl lui se afla deja într-o stare de sănătate foarte proastă; a și murit, un an mai târziu, însă mama lui a mai supraviețuit încă doi ani după aceea. Jeremy îi vizita des și plătea pe cineva să le facă treburile pe care nu le putea face el. Era un fiu bun, la fel cum este un tată bun și un soț bun.

— Dar lucrurile tale? îl întreb eu. Și lucrurile lui Teddy?

— Ca să-ți spun drept, zice el stânjenit, speram să te duci tu înainte și să faci un pic curățenie pe acolo. E cam prăfuit și al doilea dormitor e plin de cutii.

Deci se pare că această surpriză de aniversare din partea soțului meu va presupune să fac niște șmotru în fostul apartament al părinților lui.

— Iartă-mă, spune el repede. M-aș fi ocupat chiar eu, dar știi bine că nu mă pricep câtuși de puțin la curățenie, Naomi. Probabil că n-aș face decât să îngălez și mai tare totul.

S-ar putea să aibă dreptate. Deși n-am de unde să știu, din moment ce nu l-am văzut niciodată pe Jeremy, de când suntem noi căsătoriți, încercând să facă vreodată curat. Poate că este un soț minunat, care ne ține pe amândoi ca în puf, dar habar n-are cum se întreține o casă. Nimeni nu-i perfect, ce să spun.

— O să-l ajut eu pe Teddy să-și strângă lucrurile, mă asigură el. Și mâine venim și noi.

— Dar cum rămâne cu cina?

Pe chip îi apare o expresie amuzată.

— Sunt și eu în stare să pregătesc ceva de mâncare pentru mine și băiatul meu. Am fost singur mult timp înainte de-a te întâlni pe tine, dacă mai ții minte.

— Dar nu știi ce-i place.

— O să comand pizza. Sau bag la microunde niște crochete din alea congelate.

Mă încrunt.

— Doar știi cât de nesănătoase sunt. Lasă-mă să-i pregătesc ceva înainte de plecare.

— Naomi, cred că o să supraviețuiască și dacă mănâncă într-o seară pizza și crochete de pui. Oricum nu-i plac ciudățeniile alea pe care i le gătești tu.

Mă rog, are dreptate. Aseară, i-am făcut lui Teddy cel mai minunat castronel cu fructe, semințe și granola de quinoa făcută în casă și s-a uitat la mine de parcă i-aș fi dat otravă. A făcut o criză și nu s-a potolit până când nu i-am dat niște macaroane cu brânză la cutie.

Jeremy îmi vorbește pe un ton blând: